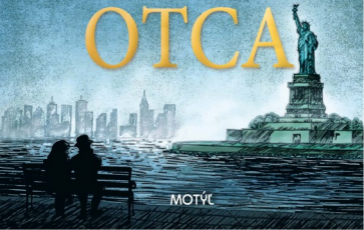

THE NUMBER ONE BESTSELLER

JEFFREY
ARCHER
HRIECHY
OTCA

MOTÝL

HRIECHY OTCA

Copyright © Jeffrey Archer 2012
Translation © Renáta Rudištinová
Design © Motýl design
Cover Illustration © Hana Hnízdo
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2015

ISBN: 978-80-8164-070-4

JEFFREY ARCHER

KRONIKA RODU CLIFTONOVCOV

DRUHÁ ČASŤ

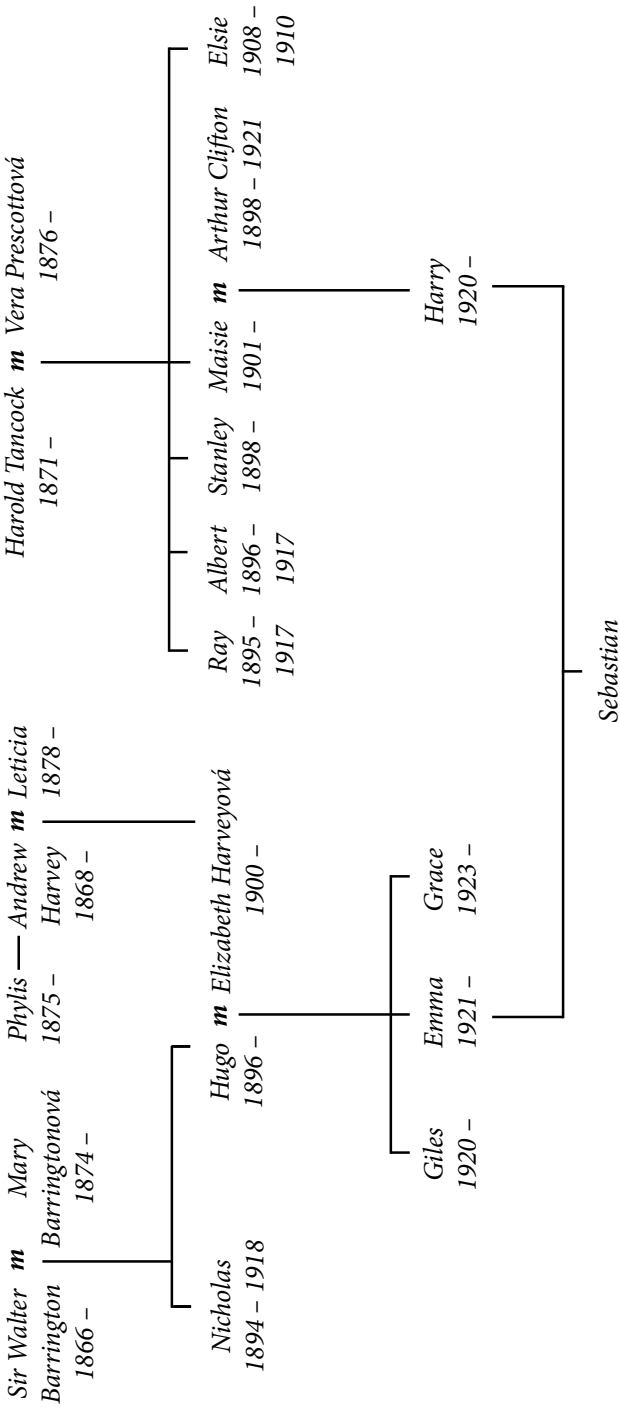
HRIECHY OTCA

VYDAVATELSTVO MOTÝL

BARRINGTONOVCI

CLIFTONOVCI

Chcel by som sa poďakovať za neoceniteľné rady a pomoc pri výskume:

*Simonovi Bainbridgeovi, Eleanor Drydenovej, Dr. Robertovi Lymanovi
FRHistS, Alison Princeovej, Mari Robertsovej a Susan Wattovej.*

„Nebudeš sa im klaňať ani ich uctievať! Lebo ja, Pán, tvoj Boh, som žiarlivý Boh, ktorý tresce neprávosti otcov na deťoch do tretieho a štvrtého pokolenia...“

Kniha spoločných modlitieb¹

HARRY CLIFTON

1939 – 1941

1

„Volám sa Harry Clifton.“

„To určite. A ja som Babe Ruth²,“ uškrnul sa detektív Kolowski a zapálil si cigaretu.

„Nie,“ pokračoval Harry, „nerozumiete mi. Stala sa strašná chyba. Volám sa Harry Clifton, som Angličan z Bristolu. Len som slúžil na rovnakej lodi ako Tom Bradshaw.“

„Nechaj si to pre právniku,“ odvrkol detektív, ktorý vydychoval cigaretový dym a pomaly ním zaplňal maličkú celu.

„Lenže ja právniku nemám,“ namietal Harry.

„Chlapče, keby som sa dostal do takej šlamastiky ja, mojou jedinou nádejou by bolo, že na mojej strane bude Sefton Jelks.“

„Kto je Sefton Jelks?“

„Možno si o najprefikanejšom právnikovi v celom New Yorku nikdy nepočul,“ povedal detektív a vyfúkol ďalší kúdol dymu, „no on má s tebou dohodnuté stretnutie na zajtra ráno o deviatej. A Jelks zo svojej kancelárie nevytiahne ani päty, kým mu na stole neleží vopred zaplatený účet.“

„Ale...“ ozval sa Harry, keď vtom Kolowski plesol po dverách cely.

„Takže, kým sa tu Jelks zajtra ukáže,“ pokračoval, nevšímajúc si Harryho, „radšej si vymysli presvedčivejšiu historku, ako že sme zatkli nesprávneho muža. Ak imigračnému úradníkovi stačilo, keď si mu povedal, že si Tom Bradshaw, bude to stačiť aj sudcovi.“

Dvere od cely sa rozleteli dokorán, no Kolowski ešte stihol Harrymu fúknuť kúdol dymu do tváre, kým vyšiel na chodbu bez ďalšieho slova a zabuchol za sebou. Harry sa rozkašľal, zrútil sa na pričnu, ktorá visela zo steny, a uložil si hlavu na vankúš tvrdý ako kameň. Zodvihol oči k stropu a čudoval sa, ako vlastne skončil v policajnej cele na druhej strane sveta, obvinený zo spáchania vraždy.

Dvere sa otvorili dávno predtým, ako sa prvé ranné lúče prešmykli po medzi mreže a dostali sa cez okno celý. Hoci bolo skoro ráno, Harry mal oči doširoka otvorené.

Dozorca vkročil do cely s táckou s jedlom, ktoré by Armáde spásy ani náhodou nenapadlo ponúknuť čo i len bezdomovcovi s prázdnyimi vrecami. Hneď ako tácku uložil na malý drevený stôl, bez slova odišiel.

Harry pohľadom prebehol po jedle a začal pochodovať hore-dolu po cele. S každým krokom si bol čoraz istejší, že keď pánovi Jelksovi vysvetlí, prečo si na seba vzal identitu Toma Bradshawa, celá záležitosť sa rýchlo vyrieši. Predsa len, najhorším trestom, ktorý by mu mohli udeliť, bola deportácia. Presne ako plánoval. Vrátiť sa do Anglicka a pridať sa k námorným silám. Tak sa od pôvodného plánu takmer neodchýli.

Päť minút pred deviatou sedel Harry na kraji prične vystretý ako pravičko a nevedel sa dočkať, kedy sa pán Jelks objaví. Mohutné železné dve re zostali zatvorené až do štvrt na desať. Harry vyskočil na rovné nohy, keď väzenský dozorca ustúpil elegantne oblečenému mužovi s postriebrenými vlasmi, aby mohol vojsť dnu. Harry si pomyslel, že bude mať približne rovnaký vek ako starký. Pán Jelks mal na sebe tmavomodrý dvojradový oblek s pružkami, bielu košeľu a pásikovanú kravatu. Otrávený výraz tváre prezrádzal, že ho prekvapí len máločo.

„Dobré ráno,“ pozdravil a slabo sa usmial. „Volám sa Sefton Jelks. Som konateľ spoločnosti Jelks, Myers a Abernathy a moji klienti, pán a pani Bradshawovci, ma požiadali, aby som ich zastupoval v nadchádzajúcom súdnom konaní.“

Harry právnikovi ponúkol jediná stoličku v cele, ako keby mu bol starým priateľom, ktorý sa zastavil u neho v oxfordskej pracovni na šálku čaju. Opatrne sa usadil na priču a pozoroval právnika, ako otvoril kufrík, vyňal žltý notes a položil ho na stôl.

Jelks z vrečka vytiahol pero a povedal: „Možno by ste sa mi mohli na začiatok predstaviť, keďže obaja dobre vieme, že poručík Bradshaw nie ste.“

Ak právnika Harryho príbeh prekvapil, nedal na seba nič znať. Nahnutý nad žltým notesom si písal dlhé poznámky, kým mu Harry vysvetľoval, ako sa dostal do väzenia. Keď dohovoril, nazdával sa, že jeho trápenie sa čoskoro skončí, keď má po boku takého skúseného právnika, až kým mu Jelks nepoložil prvú otázku.

„Hovoríte, že ste na palube *Kansaskej hviezdy* napísali list matke, v ktorom ste jej vysvetlili, prečo ste si na seba vzali identitu Toma Bradshawa?“

„Presne tak, pane. Nechcel som, aby zbytočne trpela, no zároveň som si želal, aby pochopila, prečo som sa uchýlil k takému radikálnemu rozhodnutiu.“

„Chápem, že ste si mysleli, že nová identita vám ihneď vyrieši všetky vaše ťažkosti, no nevedomili ste si, že sa tak môžete dostať do ešte zložitejších problémov,“ podotkol Jelks. Nasledujúca otázka Harryho zaskočila ešte viac: „Pamätáte si na obsah listu?“

„Samozrejme. Prepísal som ho toľkokrát, že si ho pamätám do posledného slova.“

„V tom prípade mi dovoľte, aby som vám otestoval pamäť,“ odvetil Jelks a bez ďalšieho slova vytrhol zo žltého notesa list a podal mu ho spolu s atramentovým perom.

Chvíľu trvalo, kým si spomenul na presné slová, a pustil sa doň.

Moja najdrahšia mama,

spravil som všetko, čo bolo v mojich silách, aby si tento list dostala, skôr ako ti niekto iný oznámi, že ma zavraždili na mori. Ako prezrádza dátum listu, prežil som, keď sa Devón 4. septembra potopil. Presnejšie povedané, z mora ma vytiahol námorník jednej americkej lode a vďaka nemu som celkom živý a zdravý. Naskytla sa mi však nečakaná príležitosť, aby som si vzal identitu iného muža. Neodolal som jej s nádejou, že tak Emmu oslobodím od mnohých problémov, ktoré som jej a celej jej rodine nevedomky za tie roky spôsobil.

Musíš si uvedomiť, že moja láska k Emme ani trochu nezoslabla. Nechce sa mi veriť, že v živote už takú lásku nepocítim. No myslím si, že nemám právo čakať od nej, aby celý život udržiavala márnú nádej, že niekedy v budúcnosti dokážem, že mojím otcom nebol Hugo Barrington a že v skutočnosti som synom Arthura Cliftona. Takto si aspoň môže naplánovať budúcnosť s niekým iným. Ako tomu mužovi len závidím.

Chystám sa vrátiť do Anglicka na najbližšej voľnej lodi. Ak dostaneš správu od nejakého Toma Bradshawa, môžeš očakávať, že je odo mňa. Spojím sa s tebou v momente, keď vkročím na rodnú pôdu, no dovtedy ťa

musím poprosiť, aby si moje tajomstvo nikomu neprezradila, tak ako si po celé tie roky vytrvalo strážila to svoje.

Tvoj milujúci syn

Harry

Keď Jelks list dočítal, znova ho prekvapil. „Podali ste list osobne, pán Clifton,“ vypytoval sa, „alebo ste tým poverili niekoho iného?“

Harryho v tom momente prepadli prvé pochybnosti a rozhodol sa, že právnikovi zatají, že doktora Wallacea požiadal, aby list mame doručil, keď loď o štrnásť dní zakotví v Bristole. Obával sa, že by mu Jelks mohol vyhovoriť doručenie listu. Tak by sa mama nikdy nedozvedela, že je stále nažive.

„List som podal, hneď ako som sa vylodil,“ odpovedal.

Starému právnikovi to chvíľu trvalo, kým mu položil ďalšiu otázku. „Máte nejaký dôkaz, že ste Harry Clifton a nie Thomas Bradshaw?“

„Nie, pane, nemám,“ riekol Harry bez zaváhania, pričom si bolestivo uvedomoval, že na palube *Kansaskej hviezdy* nikto nemal dôvod pochybovať o tom, že nie je Tom Bradshaw, a jediní ľudia, ktorí by mohli potvrdiť pravdivosť príbehu, boli za veľkou mláskou, vzdialení takmer päťtisíc kilometrov. Nepotrvá dlho, kým sa k nim donesie správa, že Harry Clifton odpočíva na morskom dne.

„V tom prípade vám môžem pomôcť, pán Clifton. Za predpokladu, že si naďalej želáte, aby si slečna Emma Barringtonová myslela, že nie ste viac medzi živými. Ak je tak,“ pokračoval Jelks s falošným úsmevom na tvári, „mám pre vás riešenie vášho problému.“

„Riešenie?“ riekol Harry s nádejou v hlase.

„Len ak si ponecháte identitu Thomasa Bradshawa.“

Harry nevydal ani hláska.

„Kancelária okresného prokurátora uznala, že na obvinenie vznesené proti Bradshawovi chýbajú dôkazy. Celá žaloba stojí na tom, že Bradshaw opustil krajinu deň po spáchaní vraždy. Sú si vedomí, že nemajú dostatok dôkazov, a preto súhlasili stiahnuť žalobu z vraždy, ak si priznáte vinu za menej vážny skutok dezercie počas služby v ozbrojených silách.“

„No a prečo by som s tým mal súhlasiť?“ čudoval sa Harry.

„Môžem vám dať rovno tri dobré dôvody,“ odvetil Jelks. „Po prvé, ak

nesúhlasíte, pravdepodobne strávite nasledujúcich šesť rokov za mrežami za vstup do Spojených štátov pod nepravým menom. Po druhé, vaša identita zostane neodhalená a Barringtonovci nebudú mať dôvod myslieť si, že ste nažive. A po tretie, Bradshawovci sú ochotní zaplatiť vám desaťtisíc dolárov, ak si trest odpykáte namiesto ich syna.“

Harrymu hneď napadlo, že takto by mohol mame vynahradiť následky dlhoročnej obety pre syna. Kopa peňazí by jej zmenila život a konečne by mohla ujsť z domčeka na Still House Lane a aj pred domácim, ktorý im pravidelne klopal na dvere pre nájomné. Azda by mohla dať výpoveď v Grand Hoteli, kde pracovala ako servírka, a začať nový a ľahší život, hoci to by možné hádam ani nebolo. Skôr ako však pristúpi na Jelksov plán, mal na neho prichystaných zopár otázok.

„Prečo sú Bradshawovci ochotní podstúpiť takú bolesť, keď určite vedia, že ich syn zahynul na mori?“

„Pani Bradshawová zúfalo túži očistiť Thomasovo meno. Nikdy sa nezmieri s tým, že by jej syn mohol zavraždiť druhého.“

„Takže Tom je obvinený z vraždy vlastného brata?“

„Áno, no ako som povedal, dôkazy sú nepostačujúce a nepriame. Na súde by nepochybne neobstáli, a práve preto je kancelária okresného prokurátora ochotná žalobu stiahnuť, ak súhlasíte a priznáte si vinu z dezercie.“

„A aký dlhý bude trest, ak na dohodu pristúpim?“

„Okresný prokurátor prisľúbil, že sudcovi navrhne trest odňatia slobody v dĺžke jedného roka a za dobré správanie by vás prepustili po šiestich mesiacoch. Značný rozdiel oproti šiestim rokom, ktoré môžete očakávať, ak budete naďalej trvať na svojom, že sa voláte Harry Clifton.“

„No hneď, ako vkročím do súdnej siene, niekto si nepochybne všimne, že nie som Bradshaw.“

„Nemyslím si,“ riekol Jelks. „Bradshawovci pochádzajú zo západného pobrežia, zo Seattlu, a hoci sú zámožní, New York navštevujú len zriedkavo. Thomas sa pridala k armáde, keď mal sedemnášť a, ako ste zistili, na americkú pôdu nevkročil počas uplynulých štyroch rokov. Ak si vinu priznáte, v súdnej sieni strávite len dvadsať minút.“

„Lenže keď prehovorím, nebude všetkým jasné, že nie som z Ameriky?“

„Práve preto budete mlčať, pán Clifton.“ Zdalo sa, že zdvorilý právnik má odpoved na všetko. Harry vyskúšal inú taktiku.

„V Anglicku je sieň počas súdnych procesov súvisiacich s vraždou plná novinárov a ľudia od skorého rána vytvárajú pred súdom dlhý rad s nádejou, že sa im aspoň na chvíľu podarí zazrieť obžalovaného.“

„Pán Clifton, v New Yorku sa práve pojednáva o štrnástich vraždách vrátane procesu povestného ‚nožnicového vraha‘. Pochybujem, že na váš prípad pridelia hoci len jedného reportéra v zácviku.“

„Potrebujem čas na premyslenie.“

Jelks mrkol na hodinky. „Pojednávanie so sudcom Atkinsonom je dohodnuté na pravé poludnie, tak vám na premyslenie zostáva trochu viac ako hodina času, pán Clifton.“ Zavolať strážnika, aby mu otvoril. „V prípade, že by ste sa rozhodli nevyužiť moje služby, prajem vám veľa šťastia, lebo viac sa už nevidíme,“ dodal prv, než opustil celu.

Harry zostal sedieť na kraji prične a uvažoval nad ponukou Seftona Jelksa. I keď nepochyboval o tom, že advokát s postriebrenými vlasmi má naplánovaný vlastný priebeh pojednávania, šesť mesiacov znelo oveľa prijateľnejšie ako šesť rokov a na koho iného sa môže obrátiť, ak nie na toho ostrieľaného právnika? Kiežby sa aspoň na chvíľku mohol ocitnúť v kancelárii sira Waltera Barringtona a požiadať ho o radu.

O hodinu Harryho, odetého do tmavomodrého obleku, bžovej košele s naškrobeným golierom a pásikovanej kravaty, vyviedli v putách z cely do väzenského vozidla a v sprievode strážnikov ho previezli na súd.

„Nikto si nesmie myslieť, že ste schopný spáchať vraždu,“ vysvetlil Jelks, keď do cely zavítal krajčír s oblekmi, košeľami a so širokou škálou kravát, aby si Harry zvolil podľa svojho výberu.

„Veď ani nie som,“ pripomenul mu Harry.

Jelks ho počkal na chodbe. Právnik mu opäť venoval ten istý úsmev. Potlačil dvere, zišiel po hlavnej chodbe a zastavil sa až pred dvoma miestami pri stole obhajcu.

Keď sa Harry posadil na svoje miesto a sňali mu putá, poobzeral sa po sieni zívajúcej prázdnotou. Jelks mal pravdu. Toto pojednávanie zaujímalo len hrstku bežných občanov, zjavne nikoho z tlače. Považovali ho za ďalší prípad domáceho násillia, kde obžalovaného pravdepodobne zbavia viny. V titulku novín sa „Kain a Ábel“ neobjaví dovtedy, kým ho neprevezú na súd číslo štyri. Tam sa nachádza elektrické kreslo.

Hodiny odbili dvanásť a dvere na druhej strane siene sa otvorili. Objavil sa v nich sudca Atkins. Pomalým krokom prešiel cez sieň, vyšiel po schodíkoch a zaujal miesto za stolom na vyvýšenom pódium. Nato kývol hlavou smerom k okresnému prokurátorovi, ako keby ten presne vedel, čo sa chystá povedať.

Mladý právnik povstal spoza stola žalobcu a oznámil, že prokuratúra stiahla obvinenie z vraždy, no Thomasa Bradshawa bude súdiť z dezercie z Námorných síl Spojených štátov. Sudca prikývol a pozornosť presmeroval na pána Jelksa, ktorý sa na znamenie postavil.

„Aké je stanovisko vášho klienta k obvineniu z dezercie?“

„Vinný,“ vyhlásil Jelks. „Dúfam, že vaša ctihodnosť bude v tomto prípade zhovievavá. Určite vám nemusím pripomínať, ctihodnosť, že je to prvýkrát, čo môj klient porušil zákon. Pred týmto neočakávaným skratom mal výpis z registra trestov úplne čistý.“

Sudca Atkins sa zamračil. „Pán Jelks,“ začal, „opustenie prideleného miesta dôstojníkom počas služby vlasti je podľa niektorých rovnako vážnym zločinom ako ohavná vražda. Určite *vám* nemusím pripomínať, že trest za takéto porušenie zákona donedávna vykonávala popravná čata.“

Harrymu prišlo nevoľno. Pozrel sa nahor na Jelksa, ktorý nespustil oči zo sudcu.

„Vzhľadom na túto skutočnosť,“ pokračoval Atkins, „poručíka Thomasa Bradshawa odsudzujem na trest odňatia slobody počas doby šiestich rokov.“ Buchol kladivkom a zvolal *ďalší prípad skôr*, než Harry stihol namietat.

„Povedali ste mi...“ spustil Harry, no Jelks sa bývalému klientovi otočil chrbtom a odišiel zo siene. Chcel sa za ním rozbehnúť, keď ho vtom schytili dvaja strážnici, stisli mu ruky dokopy a rýchlo nasadili putá. Nato ho previedli cez súdnu sieň smerom k dverám, ktoré si Harry dovedy vôbec nevšimol.

Keď sa obzrel, zbadal Seftona Jelksa, ako si podáva ruku s mužom stredného veku. Očividne mu gratuloval k dobre vykonanej práci. Od kiaľ tú tvár len poznal? Zrazu mu to došlo – nemohol to byť nikto iný ako otec Toma Bradshawa.

2

Harryho bez okolkov vyviedli cez dlhý pochmúrny koridor von cez neoznačené dvere na pusté nádvorie.

V strede dvora stál žltý autobus, na ktorom nebolo žiadne číslo a ani náznakov po tom, kam mal namierené. Vodič stál pri dverách a napumpovanými svalmi zovieral pušku. Kývol hlavou, aby Harrymu naznačil, nech nasadne. Dozorcovia mu podali pomocnú ruku pre prípad, že by mal náhodou zajačie úmysly.

Usadil sa a mrzuto sa díval cez okno na zástup odsúdencov, ktorých privádzali k autobusu. Niektorí vyzerali zarmútené, kým iní očividne nemerali túto cestu po prvý raz a veselo si vykračovali. Nazdával sa, že nepotrvá dlho a autobus vyrazí do cieľovej stanice, nech je už akákoľvek. No čoskoro Harry dostal prvú lekciu ako väzeň: keď ťa už raz odsúdia, nie je sa kam ponáhľať.

Uvažoval, že sa niektorého dozorcovi spýta, kam ich pošlú, no ani jeden z nich nevyzeral ako prívetivý turistický sprievodca. Podráždene sa zvrchol, keď sa na vedľajšie sedadlo hodil nejaký chlap. Nechcel hneď vyvalovať oči na spolucestujúceho, ale keďže sa ten sám od seba rýchlo predstavil, Harry sa mu prizrel bližšie.

„Volám sa Pat Quinn,“ povedal so slabým írskym prízvukom.

„Tom Bradshaw,“ riekol Harry, ktorý by mu aj podal ruku, keby neboli spútaní.

Quinn nepôsobil ako zločinec. Nohy mu sotva siahali na podlahu, čiže nemal viac ako meter šesťdesiat, a zatiaľ čo väčšina väzňov v autobuse bola svalnatá alebo s nadváhou, Quinna by odviaľ aj slabý vánok. Rednúce ryšavé vlasy začínali sivieť, hoci nevyzeral na viac ako štyridsať.

„Zelenáč, však?“ povedal Quinn sebaisto.

„Je to až tak poznať?“ spýtal sa Harry.

„Máš to napísane na čele.“

„Čo mám napísané na čele?“

„Nemáš ani šajnu, čo bude ďalej.“

„Takže ty nováčik zrejme *nebudeš*?“

„Dnes je to jedenásty raz, čo sedím v tomto autobuse, možno aj dva-násty.“

Harry sa zasmial, prvýkrát po niekoľkých ťažkých dňoch.

„Za čo ideš sedieť?“ vyzvedal Quinn.

„Za dezerciu,“ odvetil mu na rovinu.

„To mi ešte nikto nepovedal,“ podotkol Quinn. „Opustil som tri ženy, no nikdy ma za to nezabasli.“

„Neopustil som manželku,“ spresnil Harry, pričom bol myšlienkami pri Emme. „Ušiel som od kráľovského námorného vojska – vlastne námorného vojska.“

„Koľko si za to dostal?“

„Šesť rokov.“

Quinn zapískal cez posledné dva zuby, ktoré mu zostali. „Fakt kruté. Kto bol sudca?“

„Atkins,“ odpovedal roztraseným hlasom.

„Arnie Atkins? Dostal si toho nesprávneho. Ak sa ešte niekedy ocitneš pred súdom, uisti sa, že si vyberieš toho správneho.“

„Nevedel som, že si môžem vybrať.“

„Nemôžeš,“ riekol Quinn, „no existuje spôsob, ako obísť tých najhorších.“ Harry uprene hľadel na väzňa, no do reči mu neskočil. „V obvo-de pracuje sedem sudcov a za každých okolností sa treba vyhnúť dvom z nich. Prvým je Arnie Atkins. Nemá ani štipku humoru a udeľuje dlhé tresty.“

„Lenže ako som sa mu mohol vyhnúť?“ čudoval sa Harry.

„Atkins predsedá súdu už celých jedenásť rokov, takže ak ma berú k nemu, dostanem epileptický záchvat a dozorcovia ma rýchlo prevezú k súdnemu lekárovi.“

„Máš epilepsiu?“

„Nemám,“ odvetil Quinn, „nedávaš pozor.“ Vyzeral podráždene, tak Harry radšej stíchol. „Do času, kým zahrám zotavenie, môj prípad pri-delia inému súdu.“

Harry sa zasmial po druhý raz. „A to ti naozaj prejde?“

„Nie zakaždým. Ak však skončím pri nových strážnikoch, stále mám aspoň nejakú šancu. Musím ti však povedať, že predvádzať ten kúsok je čoraz ťažšie. Tentoraz som sa ani nemusel obťažovať, lebo ma vzali

rovno na súd číslo dva, ktorému panuje sudca Regan. Aj on je Ír – ako ja, ak si si to nevšimol –, a preto je pravdepodobné, že mi udelí minimálny trest.“

„Za čo ťa odsúdili?“ opýtal sa Harry.

„Pracujem ako vreckár,“ vyhlásil Quinn, ako keby bol architektom či lekárom. „V lete sa špecializujem na dostihy a v zime na box. Vždy to ide ľahšie, keď objekt stojí,“ objasnil. „No šťastie ma pomaly opúšťa. Mnoho stevardov ma už dobre pozná, a tak som odkázaný na prácu v metre a na autobusových staniaciach, kde býva korisť malá a pravdepodobnosť, že ma lapia, vyššia.“

Harry sa svojho nového učiteľa chcel toho toľko opýtať a ako cieľavedomý študent si volil otázky, ktoré by mu pomohli spraviť vstupný test. Odlahlo mu, že Quinn nespochybňuje jeho prívuk.

„Vieš, kam nás vezú?“ spýtal sa.

„Lavenham alebo Pierpoint,“ odvetil Quinn. „Všetko závisí od toho, či zídeme z diaľnice po dvanástke alebo štrnástke.“

„Bol si už v niektorej z nich?“

„V oboch, niekoľkokrát,“ odpovedal Quinn, ako keby na tom nebolo nič zvláštne. „Skôr ako sa spýtaš, keby existovala turistická príručka o väznicoch, Lavenham by získal jednu hviezdičku a Pierpoint by dávno zavreli.“

„Prečo sa jednoducho nespýtame strážnika, do ktorej nás vezú?“ navrhol Harry, ktorý sa chcel čím skôr dostať z toho trápenia.

„Lebo by nás oklamal, len aby nás nasral. Ak ideme do Lavenhamu, jediné, čo ťa môže zaujímať, je, do akého bloku ťa strčia. Keďže si zelenáč, pravdepodobne skončíš v áčku, kde je život oveľa ľahší. Veteránov ako ja zvyčajne posielajú do dččka, kde nikto nemá pod tridsať ani záznam o spáchaní násilného trestného činu. Ideálne miesto pre toho, kto chce mať pokoj a odsedieť si trest. Snaž sa vyhnúť béčku a céčku – je v nich kopa šialencov a psychopátov.“

„Čo mám spraviť, aby ma zaradili do bloku A?“

„Na príjmovom povedz, že si veriaci kresťan, že nefajčíš ani nepiješ.“

„Nevedel som, že sa vo väzení smie piť,“ začudoval sa Harry.

„Jasné, že nie, ty debil,“ vyprskol Quinn, „no ak vieš, ako si zadovážiť doláče,“ dodal a názorne si pritom pošúchal palec o prsty, „dozorcovia sa šmahom premenia na čašníkov. Tých nezastavila ani prohibícia.“

„Na čo si mám dať v prvý deň pozor?“

„Aby si dostal dobrú robotu.“

„Čo je na výber?“

„Upratovanie, kuchyňa, nemocnica, práčovňa, knižnica, záhrada a kaplnka.“

„Čo mám spraviť, aby som sa dostal do knižnice?“

„Povedz im, že vieš čítať.“

„A čo vravíš ty?“ vyzvedal Harry.

„Že som vyučený kuchár.“

„Znie to zaujímavo.“

„Ešte stále ti nezapína, však?“ riekol Quinn. „Nikdy som sa za kuchára neučil, ale napriek tomu ma vždy zaradia do kuchyne, čo je najlepším miestom v celej väznici.“

„A to už prečo?“

„Vypustia ťa pred raňajkami a do cely sa vrátiš až po večeri. Je tam teplo a máš najlepší výber jedla. Ach, ideme do Lavenhamu,“ oznámil Quinn, keď autobus odbočil k výjazdu číslo dvanásť. „Fajn, aspoň ti nemusím odpovedať na ďalšie sprosté otázky o Pierpointe.“

„Je tu ešte niečo, čo by som mal vedieť o Lavenhame?“ zisťoval Harry, ktorého Quinnov sarkazmus vôbec nevyviedol z miery. Nazdával sa, že veterán si lekcii pre takého snaživého žiaka užíva.

„Je toho ešte kopa,“ vzdychol si. „Len sa drž pri mne, keď nás už zapíšu.“

„Ale nepošlú ťa rovno do bloku D?“

„Nie, ak bude mať službu pán Mason,“ riekol Quinn bez ďalšieho vysvetľovania.

Harrymu sa podarilo získať odpoveď na zopár ďalších otázok, skôr ako autobus dorazil do väznice. Vlastne mal pocit, že sa od Quinna za tých niekoľko hodín naučil oveľa viac, než sa mu podarilo za tucet lekcií na Oxforde.

„Drž sa pri mne,“ zopakoval Quinn v momente, keď sa roztvorili masívne dvere. Autobus pomaličky prešiel k spustenému kroviu, o ktoré záhradník nikdy nezakopol. Zastal pred obrovskou tehlovou budovou, na ktorej sa vynímali rady miniatúrnych špinavých okien. Z niektorých na nich vykúkali oči.

Harry pozoroval strážnikov, ktorí vytvorili koridor vedúci k väzenskej

bráne. Dvaja ozbrojení strážnici zaujali miesto po oboch stranách dverí od autobusu.

„Vystupujte vo dvojiciach,“ nariadil jeden z nich nevlúdny hlasom, „s päťminútovým odstupom. Nikto sa ani nepohne, kým mu to neprikážem.“

Obaja čakali v autobuse celú hodinu. Keď ich už konečne vyviedli, Harry sa zahľadel na vysokánske múry s ostnatým drôtom navrchu, ktoré ohradzovali väznicu. Pomyslel si, že ujsť z Lavenhamu by sa nepodari- lo ani držiteľovi rekordu v skoku na žrdi.

Nasledoval Quinna dnu do budovy, kde zastali pred strážnikom, ktorý vyesdával za stolom v obnosenej modrej uniforme so zašlými gombíkmi. Keď študoval menný zoznam na nástenke, vyzeral, ako keby si už odse- del doživotný trest. Usmial sa pri pohľade na ďalšieho väžňa.

„Vitaj späť, Quinn,“ pozdravil ho. „Veľa sa tu od tvojej poslednej náv- števy nezmenilo.“

Quinn sa uškrnul. „Aj ja vás rád vidím, pán Mason. Boli by ste taký lás- kavý a požiadali jedného z poslíčkov, aby mi vyniesol batožinu do mojej obvyklej cely?“

„Nepokúšaj šťastie,“ odvetil, „ináč neodolám pokušeniu a novému doktorkovi poviem, že epilepsiu v skutočnosti nemáš.“

„Pán Mason, mám predsa potvrdenie od lekára.“

„Určite pochádza z rovnakého zdroja ako tvoj kuchársky výučný list,“ riekol a otočil sa k Harrymu. „A ty si kto?“

„Toto je môj kamoško, Tom Bradshaw. Nefajčí, nepije, nenadáva ani nepluje,“ vypadlo z Quinna skôr, ako mal Harry šancu ozvať sa.

„Vitaj v Lavenhame, Bradshaw,“ pozdravil ho Mason.

„Vlastne, kapitán Bradshaw,“ podotkol Quinn.

„Bol som poručíkom,“ opravil ho Harry. „Nie kapitánom.“ Zdalo sa, že Quinn sa vo svojom chránencovi sklamal.

„Nováčik?“ spýtal sa Mason a prizrel sa lepšie Harrymu.

„Áno, pane.“

„Pôjdeš do bloku A. Potom, ako sa osprchuješ a vyzdvihneš si väzenskú rovnošatu zo skladu, ťa pán Hessler vezme do cely číslo tri-dva-sedem.“ Mason skontroloval nástenku a nato sa otočil k mladému dozorcovi, kto- rý si pohadzoval obušok v pravej ruke.

„Nedalo by sa zariadiť, aby sme boli spolu?“ spýtal sa Quinn, keď